

Universitätsbibliothek Wuppertal

**Theokritu eidyllia, tutesti mikra poēmata
hex-kai-triakonta**

Theocritus

Francofurti, 1553

VI

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-724](#)

χεύειν μηλονός. Αλλὰ γενοίμαν. ἀλλ' ἐάν μή σε
θλαστα, γενοίμην ἀντίκομάται μελανθίθ, καὶ κο
λασθέως ὡς πρὸ ἔκεινθ ταῦθιμάντ, καὶ φιλοίπ
ος ἐγὼ, ἐν τοῖς ὁδοῖς αἰσθάνωσιν οἴκοισι.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ Σ' ΤΟ Χ
ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣΙΟΥ.

Ε πυρωφετη βούλον ειδούσιον, Βοκολιασαι,
Δάφνις καὶ Δαμοίτας. Δαμοίτας Θ Δάφνις δ
Βοκόλος εἰς ἔνα χῶρον Τὰν ἀέ λαν τοκ' αἴρε
τε. πρὸς δὲν ἄραζεν τὸν πριτὸν τὸν τὰ Φαινόριμα γρά
θαντα Φίλον ὄντα διάλεγκτη ὁ θεόκειτος. ισόγρογος
θῆναυτῷ, δικαὶ ἀλλαχόθεν μιημονεύει, εἰδε πρὸς ἀτε
ανακτα τὸν μιτυλιναῖον ὠμίλῳ Αλλαρος. εἰκὸς τὸν
ἀρεονόμον ἀσαρην ἢ, ὡσηγμεχερονίκῃ ὁ θεόκειρος, οὐ
μέμνητης ἐν τοῖς θαλυστοῖς. Αραρος δ' οὐτα τὸντα φε
λαύλαρος αὐτοῖς τίνω, κείνη δὲ λύσιο αὐτέρες ἀδοντες ἐν
σκελίᾳ, θαμοίτας Θ Δάφνις. ἀδοντο δ' αὐτοφότοροι
τὸ πρλυφύμασκούλωπος τὸν ἔρωτας τὸν δὲ Γαλατείκ.
διὸ Δαμοίτας οἵτις ἐν πρλυφύμοις ἀπκενόμενος λό
γος ἔφη, πρὸς τοῖς ταῦθεινσ είρημένοισ. Θ Ης δ' δ
μὲν ἀντῶν πυρρός. ἢ δὲ ἀδόντων ὁ μὴν, ἀρτη χνοάλων
τὸ πεντεον, ὁ δὲ, θληρώσας ἀνδρά ταῖσ θετεῖν. ἢ πυρρός
οἱ ἀρτίχνης, οἱ ἄλλη παρερνίτης. ὡς Εύριτείης. Πυρρός
πεγίεστι, ἡμίτεγεος δὲ, οὐ πα ταῖσκν τίνον πεθληρω

χόλια 3

πλέυνε χων γενείων. Εσδόμοι θέρεος μέσον κατηματ
μεσούσης ἡμέρας, ἢ ἐν μεσαιτίᾳ τῇ θέρετ, ἢ ἐν μέσῳ
ἡμέρας τῇ θέρετ. Βάλλεται τοι πραύθαμε, ὡς πρὸς τη
σόντης συκολαστα διλέγεται, μάλιστη μιλοβολή,
εἰς ἔρωτας οὐτάγεται, οὐτέ λαμένη, μυστέρωται ἢ εἴτεναι
τοι, ἢ συ μή εἰδόταις ἐράν, πρόσθιον οὐκέστε τοχεν ἀστ.
Θοῦνται φυσι, διὰ τὴν βύθοσιν τῆς θερμάτων καὶ τὴν
λακρες πλυνθῆσθαι, σὺν πλύθημον ιδρύσθεις οὐρών
πράτη ἀτυχίας γαλατείας. Φιλόξενον τὸ συκοθέντον
επιδημίαν συντα, καὶ μυναμέρον γονοστα τὸν αὐτίαν, καὶ
ναπλάσαι ὅπι πλύθημος οὐρά τη γαλατείας. τὸν
αὐτόλιον αἱδρα καλεῖσθαι, σὺν ἀνδρα σὺν πριμένα. αἱδρ
τῇ εἰπεῖν πιμένα, καταχειτικῶς εἰπεῖν αὐτόλιον
ἔπει. ο όκυκλος πριμὴν ἢ, καὶ εἰπεῖν αἱδρας ἐνεμένο
κόκλωθε. ο μηρος, μῆλος οἵτε τε καὶ γύρις τέως γρῦ
το, αὐτόλιον ἀντὶ τη πριμένα εἰρηται. τ καὶ τὸν οὐρ
πλούρηθε, καὶ σὺν αὐτὸν οὐ προσβλέπεις. τ πάλιν ἀδ
ιλέ, τὰς κύνας έπαλει, καὶ πάλιν ἀντιτάν κύνα έπαλ
αθρίσκυλοις. τ γρῦ ιδὲ, ἀντὶ τη ο γράφεται ηδ
διλέ, τα λέγεται χόλιον τοι πνέεις τη γρῦ ηδ
φροντι, ἔκτείν στη τοι οὐνα ἀντανυμία τογχαντιλι
τική. τ ήέξη, τὸν κύνα έπαλει, καὶ οὐ τοιστοιν εἴσαι
σκοπεῖς, οὐ συ φύλαξ. τ αὶ έπαλει, ἀντὶ τη οὐ κύνα,
οὐλακτεῖεις τὸν θάλασσαν έπειτησθαι, το έπαλει, έπι
τὸν σκυλακίου λέπτη κυρίως, έπι τοι πελειφ
κούρων

κυνῶν, οὐ λακτεῖν λέγοσιν, ὡς εἰς τὸ Σαΐδην ἐνταῦ
 δα, αὐτοὶ θύλακτεῖ λέπτῃ. Τὰ δὲ νυκαλάκυμα
 το φαύλην, ἥσυ χακαχλάξοντα, τὰ δὲ καλάκυματα
 ἰσύχως ἀναθρεπτόμενα, λεικνύειν τὸν γαλά
 την ἀπὸ εὔμαλου δέχουσαν. Ηὐτὴν τὸν γαλατην
 αν Φοίσιν ἔτερον έχουσαν ἵσύχως κινημένον θάμιαλον
 τοῖς τὸν δέλασαν ἐμφανίζειν, μηδὲ πολὺ ἐν κατόπτρῳ
 λεικνύειν ἀντὸν τὸν μορφὴν ἢ δέλασα, οὐ καχλαλέον
 το, ἀντὶ τοῦ ἱχοῦντος. Οὗτος ὁ οὐρατοτρίχας, οὐ καχλα
 λέον, οὐ θορεῖν τὸ κύμα φορέμενον, οὐ τὸν κάχλικα.
 Οὐδὲ, ἐπούγαλοιο θέοις, μελανομικῶς ἀπὸ τοῦ γαλά
 της τὸ βαλανεῖον, πορὸς γαλάτειον φέπεται. Οἱ λέγειν
 ἐπαλιώαντες τὸ κυματεῖν Σαύνην. Φραγίσομά ταῖς παῖ
 δός, σκότῳ γάρ μη ἀδι ταῖς κυνίμαις τὸ σωμῆς ἕτεν
 τὸ γαλατεῖας δρμίσιν, ἐπισκοπήσιν, ἐπὶ τῷ δελάσιος
 ἑρχομένης Θα καταμύειν τὸ θύλακον ἀπὸ σῶμα. Ηγεν,
 καταβεῖν, καλασσαρεῖν, Ταῦτα, οὐ θόθιον, οἰκοδεσμοί,
 ἀπὸ τοῦ οἰκείασ φόσιος, διγρέειται οὐτὸς θυφερόπη
 θα. Τοις ἀπὸ ἄκαλιθας ταῖς καπνοῖς χεῖται. ὡς ἀπὸ
 φικινάρας οἱ πάταοι. χεῖται οἱ πάπποι οἱ κι
 νάρας. λέγενται οἱ οἴμαι χαῖται, δῆτον κόμαις ἐσικέ
 ναι, καπνοράς λέπαι, κεκαμέναι ησάδες οὐ λίσ δῆται
 εφριότηται λαβικότηται, ὡς ἐν αὐτῷ. Καὶ Φεύγει
 λέγοται, μη φεύγει σὲ θηλονόπι θαλέονται, μη φιλεῖ
 τα πάντα, οὐτεν ζετεῖ, οὐταίδα δὲ οὐεθιστικάνται

χόλια εἰσ ὅ

Ἐπανοῦργον σημάνει, τὸν Φιλοῦντα φεύγειν, οὐ δὲ λουῖται ἢ μάκριν, κακούδοις, ἐνοῦσι. Ηγέθει δὲ μὲν αὐτός ὁ πλύνθιμες Φιλοῦντας, φεύγεις καὶ οὐ προσθετεῖ. Τοιούτης μάστιχας ἡ μάκρη, ἥγετον, εἰς πόδαν ἀγένιν περιέτη. Στοιχεῖον δὲ τοῦτο γραμμῆς κίνει λίθον, προσομίας καὶ πάντα βότην τριεῖ ἡ κινεῖται χεῖρι σ. Αχαως. Εἴστη προσθετοῖς σὺ μὴ Φιλεῖν αὐτὸν, παλιντα κάλων κινεῖ καθελκύσσαι σε πρὸς τὸν ἑαυτὸν ἔρωτα. Ηγέθεις, μετὰ Φοεικῶς ἀπὸ τοῦ παιζόντων τὸ κοινολέκτως λεγόμενον λαζήκιον, ἐκεῖνοι φύστεν τρικύντες οὐδὲν παντας ἐτέρως γικῆσσαι τὸν δύμοιον πάνταρρα, κινοῦσι Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμῆς λίθον, τὸν δυτικὸν βαστάνεια καλέσσει μενον. Αχαως. Γραψάται τὸ ξίστον οἱ πτελαιοὶ ἐλεγοῦσι τὸν γραφίν τοῦ μιλοῦντος τὸ ξέφιτον, τίνεται γραμμὴς λαζήσσαις λίθον τὸν ἀπὸ γραμμῆς ἐνταῦθα λέγει, σ. λ. Θινον ἄπειλμα. Οὗτος νοῦς, μνάται τὸν γαλάτειαν Εἰς λιθίνον ἄπειλμα, εἰς τὸν ἀντρόφωτα τὸν πατεσσαντὸν περβολὴν καὶ λαζούς. Ηγέθει τον γαλάκις τὸν περιόφα μέ. Ὁντας περιάκις ὡς πλύνθιμες τὸν ἔρωτας, τὰ μὲν ἔμπορφα, τὰ μερόφα φάλινον¹. Διὸ μὲν θαύματε εἰρῆσθαι οὐ μὴ λαζατεῖα ἀμόρφος ὄντας. τοιοῦτος φύστεν δὲ φράσεις. Εἰςτη τὸν μάνοιαν τὸν ἔρωταν² τὸ φέρεται περιόπτεις, ἐπὶ τῷ δέλταφι μάζῃ, ἥγετον μὲν τὸν δάφνιν ὁ πατεσσαντὸν μενεβαλλόντος, μεντοῖς τὸν ἔρωτας. προσομίας δέ τοι μεντοπτεσσαντὸν, ὡς ἐκ προσώπου τοῦ πλυνθίμου τὸν ἀπόκρι-

την Φ λόγια προσύμφωνος. Τε ἔδοι ναι τὸν πάνα. Οὐ δέ
εἶδον ὡς λέγεις τὸν γαλάτειαν νὴ τὸν πάνα, μίκα τοῦ
πίμνιον ἐμπλοβόλει, καὶ οὐκ ἐλαθερώατο τὸν ἑναὶ καὶ
πλοκὺν ὄφθαλμὸν, μή δὲ τοῦν τελέπω, καὶ βλέψας δὲ ὁ
λησμός φίλων. Καὶ τὸν τέλος. τοῦτο ἀναβάλλω, ση
μαίνει πέντε αρά, τὸ προοιμιόχω. ὡς τοῦ, ἀνεβαίνει τὸ ποστό
λόν ἀείλειν, τὸ ἀνακρουόν. Εἰ ἀνασέμπω. ὡς τοῦ, καὶ οἱ
μὲν τέττιγες, μασκίνην ἀνεβαλλούντο σύντροφοι. τὸ έτος
λύσιμον ὡς τοῦ, ἀναβαλλόμενος φῶσ· ὡς ἴματον. καὶ τοῦ
ἀπέγνουμεν. ὡς τοῦ, ανεβαλλομένῳ τῷ μὲν πρότιματος.
Αὐτῷ δέ ὁ μαλυπτὸς τὸ τύλεμος ὅντος τοῖν ὁ τύλεμος,
ὁ πρὸ Ομήρῳ δύρυμιδης, ἢ δύρυμαχος καλούμενος.
ὅς μαντρούντη ἐκέκατο. ὅστις μαντεύεται τὸν τύλεμον.
τῷ φεδων ὀδυνατέως τοῦ φλωθῆναι. ὁ νοῦσος. ὁ τύλεμος
ὁ τύλεμος ὁ τὰ ἀπεικτά μοι μαντεύομένος, ἀπικ
ταῖαι συμφορὰν ἀντ' ἀλλα τοι λέγει τοῖς ἐαυτῷ παῖσι
καταλείπει. Αλλα τοῦ, ὁ μαλυπτὸς ἡ ὁ τύλεμος ἐχθρὸς
ἀγρεύειν, καὶ γνωμαντεύομένος, ἐχθρός εἰδει φέροιτο. ἀν
τοῦ τοῦ, ἐνέγκων πρός τὸν ἐαυτῷ οἴκον, ὃ ταῖς τοῖς ἐαυτῷ
ἐκγόνοις φυλακῇ αὐτά, ἐμαντεύεται τὸν τύλεμον.
τολμήματον οὐκέτοπι, ἐκ τοῦ ὀδυνατέως χει
ρῶν ἀμαρτίας διὰ ὄπων τοῦ. ὡσπρὶ τοῦ, φίλος ἐνίστη
μέν λέπτης τοῖς φιλοσύνης, ἐνίστητο τοῦ τοῦ τοῦ φιλοσύνης,
ὅντα Στὸν ἐχθρὸν τὸν ἐναντίον ἀντεῖλεν ἐνίστητο μὲν λέ
πται τοῦ τοῦ ἐχθρούς, ἐνίστητο τοῦ τοῦ ἀποχθημένου.

Χόλια εἰσται

καθὸς λέγεται ἐν ταῦθα τὸ ἔχορά. ΤΑΧΑΔΩΣ ἀνδρῶν
ἔγωκνίζων. ἄχαδῶν ἐγὼ εἰς ἑρσοῖς μετέπεισεν ἀνθρώπου
προσβλέπω θεοπίτητος, μὴ ἄχαν τινὰ φυτὶ γωνίαι
καὶ ἔχειν. οὐδὲ ἀκούειν. Καὶ λατουπῆμε τὸ πατεῖν καὶ δρῦ
φεῖται. οὐδὲ θαύματα τοιχαῖς ἐνταῦθα οὐτοῖς πειλασίοις.
Οἰρεῖ πατεῖν τοιχαῖς. Ταῦτα δρῦν, τὸ μύστης στάζειν
δρῦτεκάδι. Οἰρος λέπτη πλέμιος τοῖς Ερεσίν. οἴτην
οἰκυγεων αὐτῶν, οἰρεῖν τριοῦσι, μὴ βέρειν τοιχαῖν αὐτὸν
μετὰ βούτης ἐν τοῖς πειλατοῖς καταλιπόντες τὸ γούρον,
μεταφορεικός δὲ φυτὸς ὁ θεόκερπς τὸν πελάστην οἱ
σρεῖν, μὴ μεριαίων ἀνθράξιοι πρὸς τὰ αὐτά μὴ ταῖς τοῖς
μηναῖς τοικλωπής. Τετῆρα δύνλακτεῖν τινὰ μὴ ταῖκο
νι. λείπει δὲ πετέταξα. οὐδὲ πετέταξα τῷ κονίῳ, στρέψῃ
μὴ δύλακτεῖν. Τεκνοῦλαρ, πτοιχία ρύγχος ἔχει
οὐκέτον θηλανότητειν τοιχοῦλαρ, έσσωνε, μὴ κατεδώπενε τὸ
στόματος ἔχει οὐτοῖς συντοιχίαν αὐτοῦ. Κυνοκομὸς λέ
πτη, οὐδὲ κονῶν ἀσημός δύλακη, ιχιαῖδη. Ταῦτα δὲ τῷ
οἰσθεῖν δέξια κατέρεσον τῷ μορῷ οὐσα. ἐν δοῖς ἔγκειται δὲ
ιδρὸν οὐσοῦν. ἔχει τὸ τάχιναῦτη τοιχαῖς λεγόμενα
χία, κοιλότητας πνάσεις ἀξώνεις κεφαλαι τοιχοῖν
ἀρμόζονται. οὐδὲ κοιλότητες ἀνταντα, μὴ πλοτά τάλει
ται, μὴ κοτύλαι, πράκτην κοιλότητα. Τοῦτο ρύγχος καὶ
ταχινικῶς δέ τοικός νῦν λέγεται. κοστίως δὲ οὐδὲ
δρῦνεσσιν. Αχαρος, τοῖς λέπταις οὐδὲ ἀνθράκων, ρύγχος δὲ
κονῶν. ράμφος ἐπιδρῦνεσσιν. Τεμετεῖ ἀγγελον. μων
ειν δέ

μνήσις, το κλέπτοντα πηνία λεκυθειν, ή φεύγειν, ή ρι
οῦτό πριοῦνται, ο μηνοτήσει στούτων μηνόειν καὶ δι
σημαίνειν ἀπλίως καὶ μηλούν, διον, ο τούτου κερδούντος. Κρε
μός, κρημών μονάει, ἀνέχειν λέπις λόγος τηνός
πρός θητα, ή γεν δρκομέτει. καὶ ἀνέχειν, διὰ φέατος τούτων.
νά λέγειν περί πηνος, καὶ ἀνέλος ή τούτων. λέγειτο
στος ἡ αὐτή ὁρῶσιν με πεῦτα πριοῦνται, πέμψει ἀγνε
λον τον ἡ παγγελοῦνται μοι πρέπει τον ίδειν αὐτόν. Ειπο
ταξίας τοι λατεῖνος θύρας, κλείσον καὶ λείσον, πε
ρὶ τοις κονοῖς ἐν χρίσθι. οι πηνοι ιδει, κληίσθι λέγεις.
δηλούσει τούτων, ο διοτηνή εἰσιν, εἴπα διοτηνή
καὶ εἰσά, ο προσγεαφομένης τοιώτα, κλάσσον, καὶ κλα
σθι σλεκτῶς. δοκει ιδει τοι λιγίωνται πρόσαντος, οδι
ποτηνή εἰσά, καὶ προσγεαφομένης τοιώτα,
κλαξδ. ἀφ' ου νηκλαξει κλείσ. Ταῦτα διατελούσα
τοι σκελίας δελεούστον. Ο διού εἶχω ἐστολεύσοντες
δος αὐχειν. ή γεν ἀρχημον. ουτως το πρόσο διλίγεται
νικούσσης, εις τὸν διάλασσαν ἐβλεπει, ο διομορφα μὲν
ἔμοι τούτου θαλάττη κοινοῦ διέμοι. ο διομορφος ή διέμοι
θαλμός. ος πρέπειν κέκριτο, οι μονοφθιλοι καὶ
τὰ φέσιν τοις ου μονοφθαλμοις ομορφοι δικαεύσιν. ούχ
όμοιοις τοι κρίνεσσιν αμφέπειοι τοις ανομοίσις τὸν φέσιν.
Ο τῶν σελήνηδεν των. τοις διλόντων ή λευκότης λευκο
πέρα ἐστιν κυρο πεζίας λιθος, πεζία γερή ηλίθος λευ